

Universiteit
Leiden
The Netherlands

Woord en wetsteen: beschouwingen over schrijven op het snijvlak van kunst en wetenschap

Rasker, M.N.A.

Citation

Rasker, M. N. A. (2022, October 18). *Woord en wetsteen: beschouwingen over schrijven op het snijvlak van kunst en wetenschap*. Retrieved from <https://hdl.handle.net/1887/3484291>

Version: Publisher's Version

License: [Licence agreement concerning inclusion of doctoral thesis in the Institutional Repository of the University of Leiden](#)

Downloaded from: <https://hdl.handle.net/1887/3484291>

Note: To cite this publication please use the final published version (if applicable).

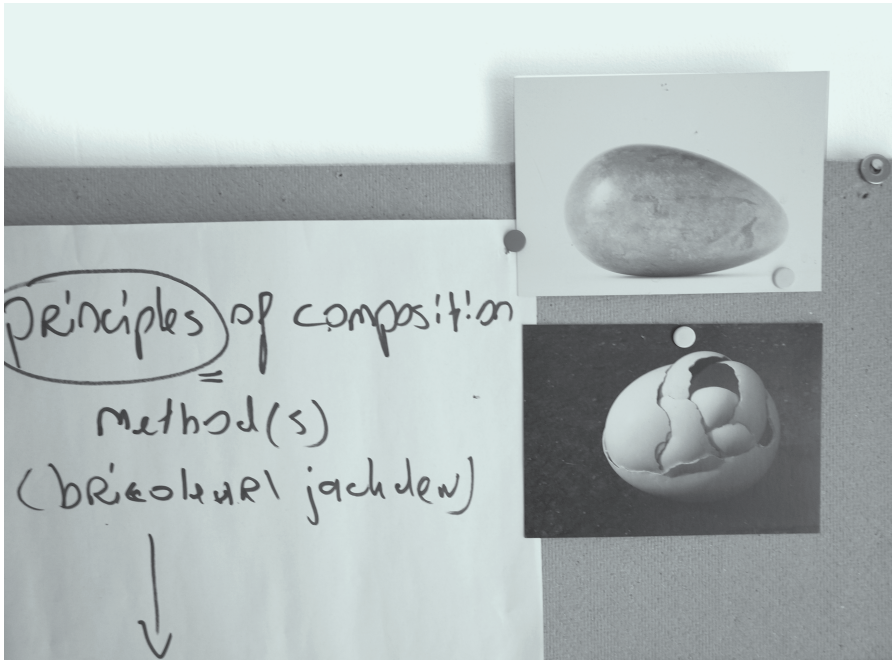
5.

MISGreep

Toch heb ik het lef niet dat stukje van zojuist, **VOORBEHOUD**, integraal door te strepen.

Ik heb de moed niet het te verwijderen, al is het maar tijdelijk —*In je doos, mormel! Doe maar chic alsof je Archiefbent*—of om het te verplaatsen naar de omineuze map “resten” die goed-gevuld in mijn dropbox rondzweeft door het digitale Al. Schrijven is Schrappen en Vermoordt Uw Geliefden, maar aan het einde van de rit krijgt de lezer *altijd* louter de <bijna> perfecte versie voorgeschoteld van wat de schrijver haalbaar achtte als weergave van wat er in het hoofd is omgegaan. Dat het zo niet werkt, dat die weergave een <bijna> perfecte leugen is, neemt iedereen voor lief, de schrijver bovenal: ‘Kijk papa, zonder handjes!’ Wat ik zo-even schreef over het belang en de werking van het voorbehoud in de schrijfpraktijk is niet zozeer wartaal, als wel een voorbarige en bovenal stroeve poging “alles” met “alles” te verbinden: het mist iedere pointe, mist urgentie, mist bovenal *lol*. Daar komt bij: *Kassandra* wás een misgreep, geen enkele reden zo veel woorden vuil te maken aan de lectuur van een boekje dat niets blijkt toe te voegen aan mijn zoektocht naar belang & werking van het voorbehoud in de schrijfpraktijk—om van Barthes maar te zwijgen die me ook de neus uitkomt, al was het maar omdat veel van wat hij schrijft *ik* had willen schrijven. De epigoon ligt op de loer. Daar krijg je dat moeizaam proza van dat *zichzelf* niet wordt maar voortdurend lonkt naar het denken en de woorden van de ander. Maar nog nooit, nog *nóóit*, is mij een tekst onder ogen gekomen, gedrukt en wel, waarin aan mij zichtbaar wordt Wat De Schrijver Doet; waarin het zoeken en dwalen, de wijnvlekken op de kladversies, het krassen van de pen en het kotsje van de kat onder de schrijversstoel (om maar te zwijgen van alle vergeefse pogingen een zin in volmaakte vorm te persen die op voorhand al niet werkte en waar de schrijver zich dagenlang op heeft zitten verbijten zonder bevrediging omdat de woorden niet doen wat het hoofd verlangt) onderdeel mag zijn van wat de tekst uiteindelijk geworden is.

[Ha! Laatste zin: pakweg honderd woorden, zes komma's, een rammelende zin tussen haakjes en een punt-komma—niet slecht.]

Prikbord nr. 2 (détail),
2018/19
(Constantin Brâncusi,
Le Commencement du Monde,
1924; Mária Bartuszová,
Endless egg, 1985)

